

[Poul Dam.]
hensyn“ tænker jeg ganske bredt, nemlig på alle de hensyn, der kan sikre, at produktionen og dermed vor nationalindtægt bliver så stor som overhovedet muligt, så vi får mulighed for at udvikle vort samfund på alle de mange måder, vi ønsker os.

Jeg ved nok, at handelsministeren, som det er sædvane for borgerlige politikere, tror — eller i hvert fald antyder, at han tror — at enhver styring vil medføre en bureaukratisering, eller at det offentlige bare skal holde armen om de virksomheder, der er i vanskeligheder. Det er der naturligvis ikke tale om. Det er samfundskonomisk meningsløst at støtte det, der bør gå ned. Det, der er tale om i øjeblikket, er, som handelsministeren selv siger, at levedygtige virksomheder rammes alvorligt af midlertidig kapitalmangel. Det er i øvrigt glædeligt at se, f. eks. i Svend Bergsøes før omtalte kronik, at det ikke er det private erhvervslivs folk, der har denne mistillid til staten, som ministeren har. Tværtimod udtaler Svend Bergsøe, at både udenrigsministeriet og handelsministeriet er langt mere levende og forstående over for erhvervslivet end f. eks. Industrirådet — sammenholdt med kritikken af Industrirådet betyder det måske ikke så meget. Men jeg har tillid til, at man kan opbygge et statsapparat, der er tilstrækkelig smidigt til at kunne virke til fordel for initiativet og virkelysten på en sådan måde, at det er de virkelig produktive investeringer, som bliver tilgodeset.

Kapitalmangelproblematikken har naturligvis andre sider. Der er hele spørgsmålet om den udenlandske kapital, som blev omtalt i spørgetiden for nylig, og som jeg ikke skal komme nærmere ind på. Der er tale om kapitalflugt fra Danmark som følge af visse personers ønske om at placere deres penge andetsteds, og der er tale om dræning af udenlandsk ejede virksomheder i Danmark, hvorved fortjenester, som burde være blevet i Danmark og være investeret i Danmark, bliver ført til udlandet. Der er en række muligheder for at fastholde kapital i Danmark, som bør undersøges og udnyttes.

En anden flaskehals svarer til den serviceindsats, som handelsministeren også har omtalt. Det er rigtigt, at staten, allerede

som forholdene er i øjeblikket, har en række serviceopgaver med en beskeden konsulentordning, med støtte til forskning og produktudvikling, garantiordninger og al den slags. Men hvis man sammenligner den indsats, der øves på dette område, med den indsats, der øves på et traditionelt væsentligt, men dog i tilbagegang værende erhverv som landbruget, forstår man det, når det fra nogle menneskers side fremhæves, at Danmark ikke er tilstrækkelig industri-minded. Er der et rimeligt forhold mellem behovene på disse områder og det, der gøres fra det offentlige? Jeg har bemærket, at handelsministeren flere steder i sin redogørelse udtrykker sin vilje til et samarbejde mellem det offentlige og det private på en række af disse områder. Burde denne gode vilje ikke få helt anderledes kontante udtryk? Er det ikke sådan, at en lang række initiativer, en lang række ideer, ikke bliver ført ud i livet, ikke bliver støttet tilstrækkeligt, fordi den serviceindsats, som det offentlige kunne yde, ikke bliver ydet?

Man taler også og med rette om de begrænsede ressourcer, vi har her i landet. Kapitalmangelen har jeg allerede omtalt, men det er klart, at spørgsmålet om ressourcer er langt bredere. Jeg skal for god ordens skyld gentage, hvad vi fra mit partis side tidligere har fremhævet om forkert brug af ressourcerne. Vi mener, at det offentlige forbrug, ikke mindst administrationen, kunne nedskæres. Vi mener, at landbrugsstøtten kunne omlægges uden skade for landbruget, men afgjort med besparelser. Vi mener selvsagt — og alle venter det — at der kunne spares på forsvarsministerens budget. Ressourcerne kan omfordeles, og det er nødvendigt at gøre det, hvis man mener noget alvorligt med talen om, at ressourcerne i større udstrækning skal stilles til rådighed for erhvervslivet. Hvis der ikke var disse ressourcer, siger handelsministeren, kunne de sporadiske vanskeligheder let gå hen og blive en udbredt foreteelse af almindelig samfundsmæssig karakter — igen en af disse indrømmelser af, at alt er ikke så enkelt, som handelsministeren helst ville give det udseende af.

Blandt ressourcerne er naturligvis også en begrænset arbejdsstyrke. Det er vigtigt, om vi kan udvide arbejdsstyrken. Vi kan